

Νευρόσπαστα και Φασουλίδες. Νομίζω ότι δεν πρέπει να παρέλθω απαρατήρητον το χαρακτηριστικόν γυνώρισμα τῆς ἐφετεινῆς μας θερινῆς περιόδου. Ἀνοίξατε μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδα. Νευρόσπαστα ἀπὸ ἐδῶ, Φασουλίδες ἀπὸ κεῖ· θὰ εἰσέλθῃ τις διὰ τὸ ἔχον ἐπιδρομὴν ἀνδρικήλων.

Φαίνεται ὅτι τὰ νευρόσπαστα, καθὼς καὶ πᾶς ἄλλος καλλιτεχνικός νεωτερισμός, ἔλκουσι τὴν καταγωγὴν των ἐξ Ἴταλίας, ἔνθα κατὰ πρῶτον ἐκαλοῦντο Bugattini ἐκ τοῦ ὀνόματος Bugattino τινὸς λίαν ἐπίδειξου ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ. Ἡ δὲ τῶν νευροσπασμάτων τέρψις εἶναι ἄρα παλαιά. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι κατὰ τὸ 1600 εἰσῆλθον κατὰ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ἐκ Φλωρεντίας πρὸς διασκέδασιν τῆς βασιλίσσης Μαρίας. Τόσον δὲ ἤρσεν ἐκεῖ τὸ πρωτότυπον ἐκεῖνο θέατρον, ὥστε ἐγκατέστη κυριολεκτικῶς καὶ ἐξεγαλλίσθη· σήμερον δὲ ἔχει καὶ ἴδιαν φιλολογίαν, ἧς ἡ δόξα εἶναι σήμε-

ρον πλησίον, ὥστε σχεδὸν ὁ Ἀλέξιος ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Κλεοπάτρα Βασιλείβη τὸν συνέλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, ἐκεῖνος ἀπεσύρθη, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτει καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔχεις; — τὸν ἠρώτησεν, προσπαθοῦσα νὰ παρατηρήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἐκρυπτεν. — Ἀλέξιε, ἀγαπητέ μοι, διατί ἡ τοιαύτη μεταβολή. Σὲ ἀγαπῶ, τόσον σὲ ἀγαπῶ, ὥστε μοὶ πρόξενεῖς λύπην...

— Ὁ Ἀλέξιος προσεπάθη νὰ διαφυγῇ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς. — Ἀφήσατε, ἀφήσατέ με!

— Ὄρα καλή, πήγαινε!

— Τὸν ἀφήκε καὶ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ τρέχῃ· αἰφνης ὁμοῦ ἐστράφη καὶ ἀνέκραξε:

— Σὰς μισῶ!

Ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς καὶ ὀλοῦζων, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐκυψε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ προσκεφάλαιον.

Καὶ ἀληθῶς, τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἔτρεφε τώρα πρὸς τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείβην ὁμοίωζε μῖσος. Ὅλη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀγάπη καὶ συμπάθεια — ἐστράφη τώρα πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐγίνωσκεν, ἔβλεπεν ὅτι ἦτο δυστυχής, ἔβλεπεν ὅτι ἤσχητο διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποκρύπτῃ· καὶ αὐτὸς ἀκόμη προσεπάθει νὰ ἀποκρύπτῃ ἐξ ὧν τὴν κοινήν μετὰ τῆς μητρὸς του λύπην καὶ τὸ ὄνειδος... Μάλιστα, ἀκριβῶς τοιοῦτον ὄνομα ἔδωκεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε νὰ ἐννοῖ. Καὶ τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον, τὸ περισσότερο κατὰ τὴν αὐτὴν πᾶθος, ἡ διαπόμευσις τοῦ πατρὸς· του. Ὁ Βλαδὴμιρος Ἀλεξέβιτς πάντοτε ὀλίγην σημασίαν εἶδεν εἰς τὰ συζυγικά αὐτοῦ καθήκοντα. Θὰ εἶγελα ἐξ ὧν αὐτοῦ τῆς καρδίας ἐὰν ἤδυνάτο νὰ τῷ εἶπῃ τις ὅτι μετὰ 15 ἐτῶν συζυγικὸν βίον δὲν ἐφάνη ἀπιστος πρὸς τὴν Ἀλεξάνδραν. Ἡ Ἀλεξάνδρα ἠδύνάτο μόνον νὰ μαντεύσῃ τὰς παρεκφοπὰς αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλέξιος πρῶτην φορὰν ἔβλεπε καὶ ἐνόησε ὅτι ὁ πατήρ του ἠνάγκαζε τὴν μητέρα του νὰ ὑποφέρῃ. Καὶ ἤσχητο διὰ τὰ ἦθη τοῦ πατρὸς του καὶ εἰς τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ τοῦτο αἶσθημα εὗρισκε μόνον αἰτίαν τὴν Κλεοπάτραν

ροὺ ὁ Maurice Bouchor. Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ νευροσπαστικῆς ταύτου συγγραφέως τιτλοφορεῖται. «Εἰς ἀναζήτησιν δικαίου».

Η'.

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Π. ΔΙΒΑΡΗ
εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἰατρικὸν συνέδριον

Μετὰ χαρᾶς εἶδον ἀναδημοσιευθεῖσαν ὑπὸ ἐγκρίτων Ἑυρωπαϊκῶν περιοδικῶν τὴν ἀνακίνωσιν, ἣν ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Π. Ν. Διδάρης, ἰατρός, ἐποιήσατο εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον συγκροτηθὲν Β' ἰατρικὸν Συνέδριον.

Τόποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Χάρ ἀριθ. 3

Βασιλείβην. Διὰ τί ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἀνησύχησε πάντας; Ἐἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς πρὸς αὐτὴν ἀσαφείας καὶ ταραχῆς ἀνεμιγνέτο καὶ μέγα μέρος ζηλοτυπίας. Ἐκτότε, ἀπὸ τῆς ἀπίστεως τοῦ πατρὸς του, ὁ Ἀλέξιος δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν ἀπαραίτητος, δὲν τὸν προσεκάλεε, δὲν προσεπάθει νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον τῆς. Τώρα ὁ Ἀλέξιος περισσότερο, παρ' ἄλλοτε, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ αὐτοκτονήσαντος· τῷ ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἦτο τοιοῦτος, μικρός, ἀδύνατος καὶ δυστυχής, ὡς αὐτός. Φαίνεται ὅτι εἶχε παύσει νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ θεωπεύῃ καὶ ἐκεῖνον. Διὰ τί τὸν ἐθώπευε κατ' ἀρχάς; Τίς τὴν παρεκάλεσε νὰ πράξῃ τοῦτο; Διὰ τί ἦλθε προσποιουμένη τὴν δυστυχῆ, διὰ τί ἠνάγκαζε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τρέφωσι πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν; Ἀλλὰ προσεπειέτο ἄρα γε τὴν λυπημένην; Δὲν ἦτο ἄρα γε τῇ ἀληθείᾳ δυστυχής; Ἡ εἰς τοὺς μεγάλους ἡ λύπη παρέρχεται ταχύτερον; Δέγουσιν ὅτι οἱ μικροὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν λύπην μακρὸν χρόνον, — τοῦτο εἶναι ψευδές: οἱ μικροὶ αἰσθάνονται τὴν λύπην δυνατωτέραν. Ἐκεῖνον τὸν ἐτυράνησε καὶ τὸν ἐμαρτύρησε, ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο ἰδικός τῆς — ἔστω! Ἀλλὰ διὰ τί εἶχεν ἀνάγκην καὶ ζένου, — τοῦ πατρὸς του; Ἡτο βέβαιος ὅτι θὰ τυραννήσῃ καὶ ἐκεῖνον, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἀλέξιον καὶ πάντας! Ἀλλὰ ποῖαν ἀνάγκην εἶχον αὐτῆς;

Καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο, ἔσπανε τὸ μισθρό του κεφάλαιον καὶ ὑπέφερε διὰ τῆς ἀδυνατοῦ ἀκόμη ψυχῆς του. Ἠγείρετο ἀφυπνιζόμενος ὑπὸ τῶν ὑπνῶντων του, καὶ ἀπὸ πρῶτας ἤρχιζε νὰ παρακολουθῇ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν Κλεοπάτραν Βασιλείβην καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπίσης. Συχνάκις ἐν μέσῳ ὑπνου ἤκουε πταρμούς καὶ βηματισμούς ἵππων καὶ ἤθευρεν ὅτι ὁ πατήρ του καὶ ἡ Κλεοπάτρα Βασιλείβη ἐξέρχονται ἐφιπποῖ εἰς τὸν πρῶτον περίπατον. Ἡμέραν τινα μετὰ τὸ, γεῦμα ἡ Κλεοπάτρα εἶπεν εἰπεῖ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν πρῶτον περίπατον ὅτε ὁ ἀὴρ εἶναι ἀκόμη ὑγρὸς καὶ δροσερός, καὶ ἔκτοτε ἐκάστην πρῶταν κατὰ τὴν 7 ὥραν ἐπισσαγαμένοι ἵπποι ἴσταντο ἀναμένοντες τοὺς ἵππεδς.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καπού — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικαί, ἀγγλικαί καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς **Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ-
ἐκάστη καὶ με ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητος. Ἡλεκτρικαὶ συσκευαί, τηλεσκοπία, δίοπτρα, κτλ.
Ὅδηγία διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιῶν δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

κ. ΣΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

μαρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συννοθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟῦ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μὲ ἐτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληθρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸν παύσομαι τὰς λάριας ταῖς Μούσαις συγκαταμυγνῆς, ἡδίσταρ συνύγιαν. Ἐρ. Μαρ. Μαιν. Στ. 673—5

Παρακλιθόνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀξιοτίμητο: συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομάς των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἃς συνεπάγεται ἡ διεκπεραίωσις τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἡ καταχθόνιος καὶ βαθυτάτη ἐγκληματικὴ δεινότης τῆς κυρίας Οὐμβέρ, ἦν δικαίως δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ μεγαλοφυῶν τοῦ ἐγκλήματος, κρατεῖ ἔτι κκτάπληκτον τὴν ἀνθρωπότητα ἀπευθύνουσαν ἔτι πρὸς τὴν ἀδυσσώσπλαγχνον ἐφευρέτιδα τῶν ἀλλεπαλλήλων ψευδῶν, πρὸς τὴν ἀκαταπόνητον καὶ χαλκέντερον σκευασόν, τὴν ἀριστοτέχνηδα ταύτην τοῦ δόλου, βλέμμα ἔμπλεων θαυμασμοῦ, ἀλλὰ θαυμασμοῦ ἀποτελουμένου οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀρρήτου ἐκείνου τῆς κατανύξεως συναισθήματος τοῦ ἀναμίκτου ἐξ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, ἧτις καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν πρὸ τῶν μεγάλων καὶ ὠραίων θαυμάτων καὶ πράξεων, ἀλλὰ θαυμασμοῦ ἀποτελουμένου ἐξ ὑπερβολικῆς μόνον καταπλήξεως καὶ βδελυγμίας.

Ναί, μεγαλοφυῶς ζοφερά ἐμποιοῦσα τρόπον καὶ ἕλιγγον διὰ τοῦ βήθους καὶ τοῦ σκότους τῆς εἰς τὸν ἐγκύπτοντα ἐν αὐτῇ, ὡς χαώδης ἄβυσσος ὠκεανοῦ προξενεὶ ἕλιγγον εἰς τὸν βυθίζοντα ἐν αὐτῇ τὸ βλέμμα. Καὶ φρίττει τις ἀναλογιζόμενος πρὸ αὐτῆς ὅπουσιν ἀγαθοῦ θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα πρόξενον τὸ χαώδες τοῦτο διανοητικὸν εὔρος, εἴαν ἴσον πρὸς τὴν ἑκτα-

σίν του εἶχεν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸν πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν ἔρωτα! . . .

Ἄλλ' ἤδη ἐκ τῆς ἐκτάκτου ταύτης διανοητικῆς ἰσχύος τῆς διαστήμου, ἀλλὰ δυσκλεοῦς γυναικός, ἀπορρεῖ ἐν πρόσβλημα μόνον: Τιμᾶ τὸ γυναικεῖον φύλον ἢ μεγαλοφυῶς αὐτὴ τῷ ἐγκλήματος;

Τινές, ἀπόστολοι τῆς ταυτότητος τῶν δύο φύλων φανατικοί, ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν περιφημίον Θηρεσίαν ὡς ἐν ἔτι ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τοῦ ἀενάως ποδουμένου ὄνειρου των, ἀκαρῶντες: ἰδοὺ ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει ἴσην πνευματικὴν ἑκτασιν καὶ βάθος πρὸς τὸν ἄνδρα! ἰδοὺ ὅτι τὸ ἐξοχον ὀρολογουμένως πνεῦμα τοῦτο τοῦ ἐντεργιστάτου δόλου ἀνεξεργήτως τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, εἶναι πνεῦμα γυναικεῖον! Ἀποκαλύφθητε λοιπὸν πρὸ τοῦ ἀπολύτου νοητικοῦ σθένους τῆς γυναικὸς σεῖς οἱ ζητοῦντες γὰρ τὸ ἀμφισβητήσησε! Κατ' αὐτοῦ; λοιπὸν ἡ ὑψίστη ἀγρυπτία τοῦ αἰῶνος (la plus grande esgroquerie du siècle) ὡς ἐπεκλήθη, τιμᾶ τὸ γυναικεῖον φύλον διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶναι ἐμπληκτικῶς: μεγάλη καὶ ὑψίστη εἰς τὸ εἶδός τῆς.

Ἄλλ' ἡ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι νομίζομεν λίαν ριψοκίνδυνος, ἀποτελεῖ δὲ ὄρον κατ' ἀρχὴν καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἀνατρεπτικὴν τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ ὡς καὶ τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ. Διότι ἂν πράγματι τὸ ἐμπληκτικὸν μέγεθος ἦρκει εἰνα καταστήσῃ πράγματι καλὸν ἀπολύτως καὶ καθ' ἑαυτό, ἐάν ὁ ὄγκος ἀπετέλει κάλλος, τότε ὁ στιβαρὸς ὄγκος τῶν γιγαντίων τοῦ Χέοπος καὶ Χεφοῦνος μνημείων θὰ ἦσαν καλλιτεχνήματα ἀνώτερα τῆς θεσπεσίας Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ἢ τῶν Μεδίκων, ὁ βαρὺς καὶ ἄμορφος βράχος θὰ ἦτο καθ' ἑαυτὸν ὠραιότε-

τερης του άδρου και εύθρύπτου ρόδου, και θά ηρ-
κρινά παρατήρησι τις διά μεγεθυντικού φακού τήν
τερκτωδεστέρην άσχημίαν ίνα τήν ίδη προσέχλ-
λοσαν προς στιγμήν πρό των άυταπκτωμέων
αυτου όμμάτων ως χριστάτην και εύρυθμον
καλλονήν.

Άλλ' αί πυραμίδες του Χερήνος και Χέοπος
δέν είναι άξιοί: και δέν εκπλήττοντι, η δια
μόνον τον όγκον των τον πάτης χάριτος και κάλ-
λους έσπερημένον, ένφ ή θεσπεσία του Πραξιτέ-
λους κόρη κρατεί άφθιτον αιώνως τό σκήπτρον της
καλλονής: ό σιβαλέος βράχος δέν θέλγει τήν ό-
ρασιν η συμβατικώς μόνον και έ, συναρμογή μετά
τούεν φ εύρέθη τοπίου, ένφ τι μικκύλον ρόδον
μαγεύει τό όμμα και μεθύσκει τήν ψυχήν η
δέ άνθρωπίνη άσχημία προσλαμβάνοσα μεζόν
του φυσικού μέγεθος διά μέστου φακού, μακράν του
νά μεταρραπή εις καλλονήν, αποβάνει πλέον
τρομακτική και έμποιεί εις τους βλέποντας χι-
τόχημα μίγος φάκας.

Άρα τό μέγεθος δέν είναι κάλλος καθ' έαυτό.
Όκ εν τφ πολίτῳ τό εύ, α.λ.λ' εν τφ εύ τό πολύ.
και: ού τό μέγα καλόν, α.λ.λ.α τό καλόν μέγα, ει-
πον οι άθόνοι. οι πατέρες και δημιουργοί του ιδαν-
ικώς καλού έν τφ βίω και τή τέχνη. Και άρα η ά-
καμφισβήτητος, αλλά ξένη προς παν έγκυόν, πνευ-
ματική έκτασις της μεγάλης άγύρτιδος ούδύως
τιμῃ τό γυναικειον φύλον καθ' έαυτήν, ως η προλε-
χθειτα μερίς δέν δίσχυρίζετι. Δέν μένει δε και ού-
δέτερα εις τήν τιμήν του φύλου ήμών, αλλά...
άλλά άπεναντίας τό άτιμάζει οικτρώς καταδει-
κνύουσα όπόσης παρώσεω: είναι δυστυχώς έπιδε-
κτική η καρδιά του μεγάλου τούτου της άνω-
πότητος Βιελλεβούλ, όστις έπλάσθη ένεργητικός
άγγελος και όστις εκλήθη διά του όνόματος γυνή,
του ότε μέν γλυκέος και τρυφερού, ότε δε ζοφερού,
και έχθίστου!...

Ναι, βλέπομεν όντως άπυρέπουταν διστυχώς
τήν γυναικα κατά τον κίωνα ήμών, καθ' όν η
διανοητική της άνωρότητας δύναμις διά της
αινεάου έντάσεως υπερωξύνθη και έλεπτύνθη έ-
παιθητώ:, καθ' ην ό νοός τείνει όπως κατα-
πνίξη τήν καρδίαν έν τή υπεράχην και μίγρι του
συστάδην περιπλακείση πάλη της ζωής, βλέπο-
μεν άπορρέπουσαν δυστυχώς τήν γυναικα εις τό έγ-

κλημα ούχι της βίης και του αίματος, αλλά τό
του δόλου και της άπάτης. Διότι δυστυχώς και
δύο έλληνι γυναικες μετά τή δεινήν Θηρεσίαν έπ'
έσχάτων των ήμεζών, έξέπληξαν τάς κοινωνίας διά
του άνακκλυθέντος τέλους έγκληματικού δόλου,
δι' ού ένέπιζον επί πολύ, επί έτη όλα, μεγάλας
κοινωνίας μερίδας, η μέν ως άρχαιοκάπηλος, η
δέ, αν δέν άπκτώμαι, — ως κιδηλεύτρια άνάλο-
γος προς τήν δολόμητιν Θηρεσίαν Ούμβέρ.

Έάν και άκριθιγώς μόνον εξετάσωμεν τήν γυ-
ναίκα, τήν αιώνιαν ταύτην θεάν η δαίμονα,
διά μέσου των αιώνων θά ίδωμεν ότι πάσαι
μέν παρέτασεν άρειδώς τάς Μηδείας παρά τάς
Πηνελόπας, της Μισσαλίνης παρά τάς Κορηθίας
και παρά τάς Άνθούσας και Νόνας, της Λουκρη-
τίας των Βοργιών. Σήμερον, ως είναι σπάνιαι,
φύ!... αί Άνθούσι και Πηνελόπει, και αί Μη-
δειαι και αί Μεσσαλίνας και Λουκρητίαι άπέθη-
σαν σπανιώτερα.

Διατί; μήπως εξέλιπεν άρά γε η έγκληματι-
κότης παρά τή γυναική; Ούχι δυστυχώς, αλλά
ήλλαξεν έψιν.

Διά τον αυτον λόγον δι' όν εξέλιπον, η του-
λάχιστον. — εύφημώμεν... — άπέθησαν πολλῶ
σπανιώτερα τά έξοχα εκείνα παραδείγματα της
γυναικειας άρετης, ητοι ένεκα της μεταβολής
του βίου και της τροποποιήσεως του πολιτισμού
διά μέσου των αιώνων, οιτινες όλόκληρον σχεδόν
της γής τήν όψιν ήλλαξαν, έτι δε και ένεκα του
συνεπειά τούτων, προϊόντος άτχιστου των γενεών
προς τρόπον βίου και κοινωνικήν φοράν έγκαινοθει-
σαν βαθμηδόν και ανεπαισθήτως κατά τήν δια-
δοχήν των χρόνων, και αί σκέψεις και αί πράξεις
την πηγήν, τήν γένεσιν και τήν έκτέλεσιν.

Επεται τό τέλος.

ΚΟΡΗΘΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Τήν άρα του γλυκοευνουδν τάσπρα τά γιασεμιά,
Ποθ ό κριτος, τό τριακτάφυλλο τό βλέφαρά του άνοίγει,
Και τήν άράκι της αύγης περῶ και κρησσομίγει.
Με κάθε άνθό, και δίνουνε και πέρουνε φιλιά.

Μαράθηκε ένα λούλουδο κι έγυρε προς τή γη.
Έν άστρο άχρυσόβησε 'ς τον ουρανό άπόμα.
Του άηδονίου κελάηδησε λυπητερά τό στόμα
Κι έχυσε βρούσι δάκρυα 'ς τον κόσμο κ' η αύγή.

Γιατί να κλαίη φώτιστα τή μυρωμένη αύγή,
Τό άστρο γιατί έσβυσε, γιατί έπεσε 'ς τό χώμα
Τό λούλουδο, του άηδονίου γιατί έκλασε τό στόμα,
Και μουπαρε πως έχουσε άγάπη 'ς τή ψυχή.

Η άγάπη όπου δέν μελεί, η άγάπη η μουσική
Κι' ό κόπος όπου δέν βογγά 'ιπλά μας θανατόνουν.
Τήν έπαρξι μύριες φωνές 'ς τον κόσμο φανερόνουν.
Όμως σωπαίνει ό θάνατος βαθειά 'ς τή γη!

Ελένη Σβορώνου

Σάμος
BIRGINIAS Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΤΟ ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Αδναμία! τό όνομά σου
είται γυνή! —

II

(Συρέχεια ίδε άρ. 13)

— Δέν λυπούμαι τον κόπον, αλλά διότι θά
ύστερηθώ τήν συντροφίαν σου σήμερα. Είσαι ά-
δύνατος: δύναται να κοπιάσας μένουσα μόνη και
τακτοποιούσα μερικάς λεπτομερείας διά τό σχεδια-
ζόμενον ταξείδιον. Έτεθύμουν να έμενον παρά σοι
και σοι βοηθήσω.

— Έχω τήν θαλαμηπόλον μου, φίλε μου, ύ-
πέλαθεν εκείνη, σε ίκετεύω μή με άρηθής τήν χά-
ριν, ην σοι ζητώ.

— Τό ζήτημα μοι έφάνη μηδαμίνον, πλνν πως
να τήν δυσάρεστήσω; Μία γυνή, δι' ην έθυσία-
ζον έμαυτόν, με ίκετεύειν έστω διά μίαν ιδιοτρο-
πίαν, μίαν φαντασιοπληξίαν της. Ποιος όμως είναι
ό άνήρ, όστις δέν θά έσπευδε να πραγματοποιήση
έν μηδαμίνον αίτημα της άγαπητης του; Η Έλλη
ήτο τόσφ άσθενής: τή έπήρχετο μία ιδιοτροπία.
δέν θά τήν εξεπλήρουν και θά είχον τήν άστοργίαν
να τήν άρηθώ; Και όμως πόσον έλυπούμην πα-
ραδεχόμενος τήν εκπλήρωσιν της αίτήσεως της!
Έτόλμησα να τή παρατηρήσω ότι ένα πέπλον
κάλλιστα ήδυνάμεθα να τον έχοράσωμεν τήν έπο-
μένην άπερχόμενοι. — Αύριον γ είπεν η Έλλη, άλλ'

αύριον ούδέν κατάστημα είναι άνοικτόν: είναι του
Σταυρού η 14η Σεπτεμβρίου, και θά μείνω άνευ
πέπλου.

— Καλά ύπου τό έσκέφθης, άπεκρίθην. Λοιπόν
θά μεταβώ όπως σε εύχαριστήσω εις Σμύρνην και
θά έχης μετ' όλίγας ώρας τον πέπλον σου.

— Ναι, μετάβηθι εις Σμύρνην, είπεν η Έλλη
μέ παράδοξον βραγχνήν φωνήν, άλλ' επάνελθε γρή-
γορα, όσον τάχιστα.

Τή ύπεσχέθην και άντηλάξαμεν τό φίλημα του
προσωρινού άποχωρισμού Έσπευσε να μοι φέρη
η ίδία τό πιλον μου και διατάξη εις τον ύπηρε-
την να επισάξη τήνλευκήν μου φορβάδα. Ταύτα έ-
πραττε με πυρετώδη προθυμίαν με κάτι τι τό θλι-
βερόν έν τή έκφράσει, όπερ άγνοώ διατί μοι συν-
είχε τήν καρδίαν.

Κρεμασθεισα επί του βραχιόνος μου εξήλθε
μετ' έμού εις τήν όδόν, ένφ ύ υπηρέτης είπετο κρα-
τών άπό τάς ήνίας τον ίππον μου. Έπροχωρήσα-
μεν όμω κρατούμενοι. Δέν θά λησμονήσω ποτέ τήν
πρωίαν εκείνην. Έφορεί μίαν έσθῆτα από λευκήν
μουτελίνην άνοικτήν περι τον τράχηλον. Έν χρυ-
σούν κτένιον έκράτει τήν κόμην της ήμιανάδετον.
Τερπνοί βόστρυχοι επαιζον επί του τραχήλου της.
Μικρά μετάξινά πέδιλα εκάλυπτον τους πόδας
της: άφινε τήν έσθῆτα της συρομένην ναχελώς
και τό φρού, φρού της με έμελαγγύλει τό λευ-
κόν της άχρουν πρόσωπον συνείχετο με τό λευκόν
της ένδυμα, τό δε χλωμόν ρόδον, όπερ ένέπηξεν
έν τή μαυροκυάνφ κόμη της τή ήρμοζε ταιουτο-
τρόπως, ώστε τήν έθαύμαζον και τήν συνεπόνουν.
Τόσφ νέα, τόσφ χαρίεσσα και γά φθίνη όσημέραι...
Υπήρχε δι' έμέ μαρτύριον πικρότερον εκείνου;

Η Έλλη έρειδομένη επί του βραχιόνος μου προσ-
εκολλάτο επ' έμού και έβάρυνεν με πλήρη έγκα-
τλήψιν επί του στήθους μου. Με έκράτει βραδυ-
νοουσα τήν στιγμήν του προσωρινού μας άποχωρι-
σμού. Έροβούμην μή τήν κουράσω και τήν παρε-
κάλεσα να επιστρέψη, πλνν αύτη ήρνήθη θέλουσα
να με συνοδεύη, άσκεπής ύπό τον ήλιον, όστις
ετόξευε τά άκτίνας του προς ήμάς άνυποφόρος.
Τήν ύπερήσπιζα με τον ψιάθινον πιλον μου πλνν
έσκεπτόμην τήν επιστροφήν της διά μέσου της έ-
ξοχής και άνησύχου.

— Θά σε φέρω εις τήν οικίαν, τή είπον γε-

λων· θά σέ βλάψη, λαμπρόν μου άνθος ο ήλιος.

— "Όχι, επέμενε αυτή, πήγαινε, σέ έγκαταλείπω, άλλ' επέστρεψον όσον τάχιστα, όσον τάχιστα. . . Τά βάζανά μου πλέον θά λήξουν. . . αίσιω. . . μη άνητύχει δι' έμέ.

'Όποιος τόνος, Θεέ ! . . . ύπήρχεν εις τās λέξεις της εκείνης, αίτινες ήχησαν εις τήν άκοήν μου ώς πένθιμος κωδωνοκρουσία. Παρῳδών όμως τήν έννοιαν τών λόγων της και άποδίδων τόν ύπαινιγμόν της εις τό ταξειδιόν μας, καθισύχασα και ήτοιμάσθην ν' απέλθω.

'Η όδός ήτο έντελώς έρημος· καταληφθείσα υπό ασθήματος τρυφερότητος έκρεμάσθη εις τόν λαϊμόν μου και μέ κατεφίλητε, μεθ' ό άπεμακρύνθη κρίζουσα. — Χαίρε, φίλε μου, και επάνελθε γρήγορα. . . Γρήγορα. . . σέ περιμένω.

'Εν αλώνιον χαίρε δέν θά μέ έστραγγάλιζε πλειότερον τών γλυκέων εκείνων λέξεων. Το προαισθημά μου μοι έλεγε νά μείνω, ή κρίσις μου μοι έλεγε νά ακολουθήσω τόν δρόμον μου, έπρεπε νά τελεσθῆ τό παρωμένον και άπεμακρύνθην. 'Αλλοίμονον! . . .

'Η συζυγός μου όρθή πλησίον γηλόφου, άσκεπής υπό τās ακτίνας τοῦ ήλιου, μέ έβλεπεν άπομακρυνόμενον. 'Ερ' όσον μοι ήτο δυνατόν νά τήν διακρίνω τήν έβλεπον εις τήν ιδίαν θεσί, ώς ό πτασίαν λευκήν επί τοῦ ύψωματος εκείνου, μέ τήν χειρα προασιζούσαν τούς όρθακμούς και άτενίζουσαν προς τό μέρος μου. Είτα, όταν πλέον καμπή τις τῆς όδοῦ μοι την άπέκρυφεν, ή μεταμέλεια επανήλθεν εις τήν καρδίαν μου, και άπεφάσισα νά επέστρεψω, πλην ύπερίσχυσα αύθις τών προαισθημάτων μου και έμάστιξα τόν ίππον μου, γελών ότι θά έξετέλουν ταχέως τήν έντολήν της και θά επέστρεφον. Διά τοῦτο μαστίζων τό άτυχές ζῳον έφευγον ώς βέλος προς τήν πόλιν κατεχόμενος υπό θλιβερών ρεμβασμών. 'Η εικών τῆς 'Ελλης μέ παρηκολούθει επίμονως. 'Ανεμνησκόμην τών παρρησιών της· αίτινες μετείχον άπελπισμοῦ και θλιβεροῦ τινος πάθους· και τās έφεκτικότητος της, ών ή πάλη ή ψυχρότης μέ κατέθλιβον. 'Αχ, ή νευρασθένεια πῶς άλλοιοι τās νεκράς γυναικας ! . . 'Εσκεπτόμην τούς λόγους τών ειδικών Ιατρών και τότε ό πόθος ν' άποιτήσθην έν Χιροβείμ μοι επήρχετο ώς εύχή, ώς ίκεσία προς τόν 'Υψιστον, ώς έκλιπάρσις, χαρίτος και έλεους.

(Επεται συνέχεια)
VIRGINIAS Π ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΙΑΣ ΠΑΡΑ ΠΑΙΔΙΣΚΗ ΕΚΦΥΛΩ

(Ανακοίνωσις εις τό Δορ Παρελλήνιον 'Ιατρικόν Συνέδριον).
υπό Σ Γ ΒΑΒΒΙΑΝΟΥ
Κύριοι,

'Ηδη ό Matthey έν τῷ έργῳ αὐτοῦ Nouvelles recherches sur les maiadies de l' esprit έν Παρισίοις τῷ 1816 εἶχεν όμιλήσει περί τῆς κλεπτομανίας, ήν άπεκάλει Klorémanie παράγων τήν λέξιν εκ τοῦ Κλοπέια και μανία· άλλ' εκείνος όστις διά χειρὸς διδασκάλου σοφοῦ έχάραζεν έξόχου· γραμμὰς επί τῆς ψυχικῆς ταύτης άνωματίας εἶνε ό Marc, όστις έν τῷ περιβοήτῳ έργῳ αὐτοῦ De la folie considérée dans ses rapports avec les questions medicojudiciaires περιέγραψεν υπό τόν όρον κλεπτομανία τό ψυχικόν τοῦτο τοῦ εκφυλισμοῦ στίγμα. Τόν συγγραφέα τοῦτο ήκολούθησαν εκτοτε όλοι οι νεώτεροι συγγραφείς και διατρέχων άλληλοδιδοῦχος τὰ κλασικώτερα τών συγγραμμάτων όμολογῶ ότι δέν εὔρον ούτε περισσοτέραν πρωτοτύπιαν, ούτε περισσότερον πλοῦτον έν τῇ εκθέσει τών κατὰ ταύτην. 'Ενῳ δέ πολύ· εκάστοτε θόρυβος γίνεται και παρ' ήμιν, ότakis πρόσωπον περιωπῆς διαπράξει κλοπήν, οὔδεποτε τό ζήτημα έτέθη επιστημονικῶς όσον ήμεις ίσμεν, οὔδ' ήδημοσιεύθησαν παρατηρήσεις καθ'όσον κλεπτομανίας, οὔδ' ήγήθησαν εισέτι ιατροδικαστικά ζητήματα περί τήν ψύχωσιν ταύτην· και εἶνε τόσῳ λεπτόν τό ζήτημα τοῦτο, ιδίαν υπό έποψιν ιατροδικαστικήν, όσον όλίγα. 'Η κλοπή, πράξις επονείδιστος και καθ' ής άμείλικτος ό τῆς δικαιοσύνης πέλεκυς ανάγκη νά επιπίπτῃ, εἶνε δυνατόν ν' άποτελῆ νοσηρὴν πράξιν, νά ισῳται προς παραλήρημα, άλλ' οὔχι πλέον εις λέξεις, άλλ' εις έργα, οὔχι εις λόγους, άλλ' εις πράξεις ; Ναι· και πλην τών φρενικῶν νόσων, ώς ή γενική παράλυσις τών φρενοβλαβῶν, ή άνοια και ή μωρία επί παραδείγματι, εις ός συναντάται ώς σύμπτωμα τῆς όλης άσθενείας εἶτε καθ'εστηκυίως εἶτε άρχομένης, έχομεν τήν υπό τό όνομα τῆς κλε-

πτοματίας γνωστήν ποικίλιαν τῶν κληρονομικῶν φρενοβλαβειῶν ή τῶν εκφυλιστικῶν καταστάσεων, ήτις, όταν βεβαιῶται κλινικῶς, δημιουργεῖ τό άκαταλόγιστον και άπαλλάσσει τόν δράστην εὐθύνης

Γνωστή Κυρία τών 'Αθηνῶν φροντίζει πάντοτε νά κλέπτῃ άντικειμένον τι, ότakis μεταβαίνει εις έμπορικὴν κατάσταση, παρ' όλας δέ τās προφυλάξεις, ός οι έμποροι λαμβάνουσι, κατορθοί εἶναι τε τόν σκοπόν αὐτῆς. Πρὸ τινων έτῶν δύο αδελφαί εκ Πειραιῶς εκλεπτον συστηματικῶς εισερχόμεναι εις τὰ μαγαζεία, μέχρις οὔ συνελήφθησαν και, νομιζομεν, κατεδικάσθησαν διά τās επανειλημμένας κλοπὰς τών ή εξέτασις αὐτῶν απέδειξεν ότι δέν διεπράττον τās κλοπὰς εξ ανάγκης, άλλ' εκ νοσηρῆς ώθήσεως.

'Ημεις θ' ανακρινώσωμεν περίπτωσιν τινα τυπικωτάτης κλεπτομανίας παρὰ παιδίσκη εκφύλω, ήτις λόγω τών συνθηκῶν, ύφ' ός άνεπτύχθη παρ' αὐτῆ, και λόγω τῆς όλης κλινικῆς εικόνας και εξελίξεως παρέχει ένδιαφέρον και γενικώτερον πως, ψυχιατρικῶς.

* *
Α. Δ. . . . έτῶν 14, εξ 'Αθηνῶν.

Π. Κ. Φυσικόν τέκνον ύπηρετρίας μετά τοῦ κυρίου αὐτῆς, νεροπαθεστάτου και άλκοολικοῦ. Κύησης και τοκετός έν πολλαῖς ψυχικαῖς συγκινήσεσι και περιπετείασι.

Π. Π. Βρέφος εἶτι 20 ήμερῶν παρελήφθη υπό τῆς φιλανθρώπου και εύγενεστάτης Κυρίας Μ. . . παρ' ἧς και άνετρέφῃ και άνεπτύχθη ώς ίδιον έαυτῆς τέκνον περιθαλπούσης και αγαπώσης. Οὔδεποτε ήσθένησε σοβαρῶς. 'Από τῆς τρυφερωτάτης όμως ήλικίας ήν πείσμων και εἶχεν όνοχοφαγίαν, ήν πρώτος ό προφιλις ήμῶν διδάσκαλος και φίλος κ. Berillon περιέγραψεν ώς εκφυλιστικόν στίγμα. 'Από τῆς ήλικίας 3 έτῶν ήρξατο κλέπτουσα· ήγάπα δηλονότι νά ύπεξαίρη άλλότρια άντικείμενα λάθρα και εφρόντιζεν ώς ήν δυνατόν και επιτετραμμένον τῷ νηπιακῷ εκείνῳ εκκεφάλῳ νά άποκρύπτῃ αὐτά. Κατά τῆς θετῆς αὐτῆς μητρὸς ένωρίτατα εἶδειξε σημεια ψυχικῆς διαστροφῆς περιεργότατα. Εἶνε δηλονότι γνωστόν τοῖς πᾶσι, πόσον τὰ νήπια και τὰ βρέφη και έν γένει τὰ μικρά παιδία προσκολλῶνται προς εκεί-

νους εκ τοῦ περιβάλλοντος, οὔτινες πλεον θωπεύουσι αὐτά και περιθάλπουσι κρείσσον τās ιδιοτροπίας και άπαιτήται· αὐτῶν τοῦτο έπραττε και ή άτυχῆς Κυρία Μ. . . χωρίς και νά έχῃ τήν άνάλογον και συνήθη εκφρασιν τῆς εύγνωμοσύνης και παιδικῆς στοργῆς. 'Επτρέβλωνε τῆς περόνης τούς όδόντας, ινα μη τρώγῃ καλῶς ή μήτηρ της, εἶδιωκε τās ύπηρετρίας, ινα, ώς έλεγε, βασανίζηται μόνη εις τās ύπηρεσίας τοῦ οἴκου, θά ήτο δέ λίαν ηῡχαριστημένη αν ήνάγκαζεν αὐτήν νά πλύνη τās όθίνας ή τὰ τρυβλία και νά σαρώσῃ και άλλας χυδαίας και κοπιώδεις έργασίας νά εκτελέσῃ. Τεσσάρων έτῶν ήθέλησε νά εμπρήτῃ τήν οίκίαν, ινα ώς άλλος Νέρων διά τοῦ θεάματος παξῆ και άπολαύσῃ, ή έν μικρῷ δ' αὐτῆ πυρομανία ώς ώνόμασαν τήν προς εμπρησμόν πρόρρησιν, οὔδεποτε εκτοτε εξεδηλώθη, τῆς κλεπτομανίας μειζον και πλεον τῷ επ' αὐτῆς κράτος κατασχούσης. Γενικῶς δ' εἶπειν εἶχε κλίσην και έρρεπε προς πάν ό,τι κακόν, άσπονδον δέ και άδιάλλακτον και όλως άνακτιολόγητον έχθρότητα προς τήν εύεργετιδα αὐτῆς μητέρα. 'Ό,τι άπήρεσκε ταύτη, ήρρεσκιν εκείνη και τάνηπλιν, αν τις ήτο έχθρὸς προς τήν μητέρα αὐτῆς, διά ταύτην ήν ό άριστός τών φίλων.

* *
Αἱ πρώται εκδηλώσεις τῆς κλεπτομανίας, άφείρων τὰ φαγητά και ιδίαν τās όπώρας και τὰ γλυκύματα, εἶτα τὰ χρήματα εις μικρά ποσά και τελευταίον πῶν τό προστυχόν. Οὔτω κατὰ διαφόρους εποχὰς εκλεπεν εις τό 'Αρσάκειον, ώς μαθήτρια αὐτοῦ, τὰ διδάκτρα σύμμαθητρίας και άπεβλήθη διά τήν πράξιν της τοῦ εκπαιδευτηρίου τοῦτου. Παραλλήλως τῇ κλεπτομανῳ εἶνε και ψεύστις άσύστολος· άρνείται, τὰ πάντα και άρνείται άνακιδέστατα και αληθῶς παθολογικῶτατα· εἶναι γνωστόν όποιαν θέσιν κατέχει εις τήν ψυχιατρικήν τό ψευδόμενον παιδίον. 'Επί τῇ κλοπῇ εκείνη, ήτις ενεκόλαπτε στίγμα αὐτῆ τε και τῇ μητρὶ αὐτῆς και εξέθετεν αὐτάς άπέναντι τοσούτου κόσμου, άγνοούντος τῆς τοιαύτας λεπτομερείας τῆς παθολογικῆς καταστάσεως, ή μήτηρ, ινα όμολογήσῃ νην πράξιν της, άφῆκεν αὐτήν νηστιν επί ήμέρας, τῇ άπέκοψε τούς προσφιλείς πλοκάμους τῆς κεφαλῆς, εἶδειρεν αὐτήν άνηλεῶς,

Εκλείσεν έξω του δωματίου και έξω της οίκιας και μετά τόσας και έν λόγους και έργους άπειλάς έδέησε να φανερώτη τά χρήματα και την πράξιν της να όμολογήση. Πρό Ζετίας άφήρεσεν από παντοπωλείου τινός διανοίξασα τό έρμάριον, ένφ ό παντοπώλης ιστατο εκεί που πλησίον, δραχμάς δέκα, άς προστρέξασα έδωκεν εις την μητέρα αυτής λέγουσα ότι εύρεν έξωθεν του Βαρβακείου. Ουδέποτε μετανοεί διά την πράξιν αυτής, ούτε πάσχει εκ της άπικαλύψεώς της, τούναντίον γελά, άδει μετ' όλίγα μόνον λεπτά από ταύτης και ουδέμιαν δεικνύει μετάνοιαν. Πλείστας άλλας μικροκλοπάς ενεργεί καθ' εκάστην, ών ή μία άνοστέρα της άλλης, ή μία θρασύτερα της άλλης, πάσαι δέ μηδεμίαν άφείσαι μεταμέλειαν.

Ούτως έχουσαν εκόμισέ μοι τόν Φεβρουάριον του 1901 ή μήτηρ αυτής κ. Μ. . . , κυρία εύγενεστάτη, καλλίστης άνατροφής και εύπορος, εξέθηκέ μοι δέ τά προλεχθέντα.

Έξετάζων τις σωματικώς την μικράν Α. ουδέν εύρίσκει έκφυλισμού στίγμα σωματικόν. Είνε κομψή και νόστιμος παιδίσκη, έχουσα προϊόντα ώραις διά τό μέλλον. Άλλά ψυχικώς όποια άβυσσος. Είς τας έρωτήσεις μου δέν άπαντχ' άρου τή εξέθηκα πολλά και εκκυτρήατα την διαγωγήν αυτής διά τών πικροτέρων λέξεων, έφάνη προς σιγμήν σκεπτική, ένευε δέ χαμαί. Εύθύς την έπαύριον είτελοούσα εις τό δωμάτιον φίλης και γείτονος άρήρεσε 55 λεπτά από κυτίον τι της δεσποινίδος ένφ περί αυτήν ήσαν τέσσαρα άτομα. έξερχομένην την εκάλεσαν και τά άφηκε. Έρωτώμεν ήμεις αυτήν διατί πραττει ούτω, λέγει δέ εις άπαντησιν, ότι αίσθανεται άκάθεκτον όρμήν, εις ήν καταβάλλει ματαίως προσπάθειαν ν' άντιπτη, περιέρχεται εις σύγχυσιν και διαπραττει την κλοπήν, αίσθανομένη τέρψιν άρρητον εκ τούτου, είτα δέ μετχμέλειαν. 'Η μεταμέλεια αυτή, άν είνε άληθής, δέν είνε όμως διαρκής, διότι εις τιν πρώτον δοθέντα πειρασμόν προδίδει και πάλιν λησμονούσα τά πάντα. Έπειράθην διά της ύποβολής έν έγγραφόρτε τε και ύπνώσει να εκκόψω την παρόρμησιν ταύτην ή να άμβλύνω την όρμήν αυτής ή άραιώσω τας προσβολάς· ουδέν επέτυχον. Καθ' άς ήμέρας ήρχετο και άνέμενον εις την άθουσαν της άναμονής, αι τάξεις τών διαφόρων

μικρών άντικειμένων τών άπλουμένων επί τών διαφόρων επίπλων και τών στεροσκοπικών εικόνων κλπ. ήραιώθησαν επαισθητώς· μιαν δι' ήμέραν ώφθη υπό της ύπηρετρίας μου άφαιρούσα τό προς άπόθεσιν της τέφρας του σιγάρου πινακίδιον. Άπελιπιθεις περί βελτιώσεως και συστήσας την άστυροτέραν άνατροφήν εις την δυστυχή μητέρα της έπαυσα θεραπεύων αυτήν. Αι νεώτεροι πληροφοριαί, άς έχω περί ταύτης, είσι δυσμενείς· ή κλεπτομανία εξακολουθει και αι μετά της Άστυνομίας σχέσεις ήρξαντο να λήξωσι τίς οίδε πώς.

* * *

Όπως ύπάρχει παρόρμησις προς την αυτοκτονίαν, την άνθρωποκτονίαν, την πυρομανίαν, διψομανίαν, κλπ. ούτως ύπάρχει τοιαύτη και διά την κλεπτομανίαν. Η παθολογική σημασία δέν είνε παντοτε εύκολος να εξακριβωθή και ό ιατρός, έφ' όσον μέν ενεργεί ως κλινικός δέν έχει μεγάλη άποστολήν, καθόσον είνε εκ τών μαλλον δυσιατών αι τοιαύται καταστάσεις, έφ' όσον όμως ενεργεί ως ιατροδικαστής έχει λεπτοτάτην και δυσχερεστάτην άποστολήν να έπιτελέση. Και άν μέν πρόκηται περί του Βίκτωρος Άμεδαίου της Σαρδηνίας, όστις άφήρει άντικείμενα μικράς αξίας, ή δυσανχολία της κοινωνικής θέσεως του άτόμου και της αξίας τών κλεπτομένων ευχεραίνει τό έργον ήμών ως ιατροδικαστών· άλλ' όταν πρόκηται περί προσώπων εύπόρων μέν ίσως, αλλά κλοπιμαίων αξίας τινός και συνθηκών πολλών και ποικίλων, τό διαγνωστικόν ήμών και ή έν γένει συμπεριφορά ήμών υποβάλλεται εις δεινήν δοκιμασίαν, μόνον δέ ακριβολόγος παρατήρησις δύναται να σαφηνίση ήμιν άν προσκειται περί κλοπής έγκλήματος ή περί κλοπής νόσου.

Ό Marc έπικαίρως γράφει τά εξής χαρακτηριστικώτατα. «Τα Χρονικά της Φρενοβλαθείας περιλαμβάνουσι πλείστα γεγονότα κλωδς μεμρτυρημένα, άποδεικνύοντα προφανέστατα, ότι ή κλεπτομανία της κλοπής δύναται να ύπάρξη, ότι είνε άπόρροια πεπλανημένων ιδεών, συλλήψεων παραληρούσης διανοίας ή έτι ένστικτου παρορμήσεως, και ότι έν ταις περιπτώσεσι ταύταις της θελήσεως βεβλαμμένης ούσης, είτε δευτεροπαθώς, είτε πρωτοπαθώς, ή καταγγελλομένη πράξις δέν θα ήτα δυνατόν, υπό την ήθικήν έποψιν, να καταλο-

γισθη νομικώς εις τόν διαπράξαντα ταύτην. Άλλ' όπόσον θα ήν επικίνδυνος διά την δημοσίαν τάξιν ή πολύ εύρετα και δι' ή άλόγιστος έφρμολογή του δόγματος τούτου».

Ό δέ Morel, ό μέγας του έκφυλισμού έρευνητής, λέγει εις τό περί Φρενικών νόσων σύγγραμμά του:

«Οί τοιοῦτοι φρενοβλαβεις άποτελοῦσιν επικίνδυνον τάξιν, άτελώς γνωστήν· ειτι οι νοσηροί άντιπρόσωποι τών χειροτέρων τάσεων του πνεύματος, τών μάλλον άξιοθρηνήτων άποπλανήσεων της άνθρωπίνης καρδιάς. Είσι φύσει εκπεφυλισμένοι, να μεταχειρισθώ έκφρασιν, ήν πρώτος έγώ μετεχειρίσθην διά τούτους και ών ή θέσις δέν είνε άκόμη καλώς ένδεδειγμένη οὔτε έν τφ πεδίφ της έπιστήμης οὔτε έν τφ της έγληματολογικής διακαιοσύνης». (Ibid. Morel σελ. 412).

Ό Regis χαρακτηρίζει την κλεπτομανίαν ως άένσυνείδητον παρόρμησιν και άκταγώνιστον προς κλοπήν. . . παρουσιάζεται υπό μορφήν ιδεοληψίας, συνοδεύεται υπό πάλης και άγωνίας και παρουσιάζει τά συνηθη φαινόμενα παροξυντικών κρίσεων.»

Ό Marcé (Tr. prat. des. mal. ment. Paris. 1862 p. 386 βσιίζεται «επί της μικράς αξίας τών κλαπέντων, της ιδιοτροπίας της έκλογής αυτών, της χρήσεως ήν ποιούνται, της κοινωνικής θέσεως τών άτόμων, της ήθικόητος αυτών, του άκνηστικοῦ ως προς την κληρονομικότητα και την διανοητικήν κατάστασιν, τών έκουσίων όμολογιών του κλέπτου, ή της έπιστροφήςτου άντικειμένου, της κυήσεως, τέλος, επί τών φυτικών φαινομένων, άτινα συνοδεύουσι τας ένστικτους κλεπτομανίας» και λαμβάνει υπό μεγίστην έποψιν πάντας τούτους τούς όρους, να ποιήσται συχνάκις τόση λεπτήν διάγνωσιν της παρορμητικής κλεπτομανίας προς κλοπήν. «Ός προς δέ τας άκατανήτους κλοπας εκείνης τας διαπραττομένας υπό έρστων μανιωδών βιβλιών, άρχαιοτήτων, πολυτίμων άντικειμένων, είνε λιαν δυσχερές να διακρίνη τις τί όφείλει να άποδώση εις την παρκαίνησιν δεσποτισμού πάθους, ή εις την άκαταγώνιστον παρόρμησιν της φρενοβλαθείας και ως προς τούτο δέν δύναται τις να όρίση κανόνας ώρισμένους.»

Ό Jchüle ομιλεί περί κλεπτομανίας έν τφ περί γηραιής παθολογίας των κληρονομικών κεφα-

λαίφ και περί έμμένων ιδεών και παρορμητικών πράξεων. Έξετάζει την κλεπτομανίαν ως ποικίλιαν τινά έπιληπτικής προτοβλής, έρωτχ δέ διατί κλεπτομανία τις συναντάται κατά προτίμησιν εις ταύτην και ούχι εις εκείνην την έγκεφαλοπάθειαν, και φρονει ότι τας ιδιαιζούσας ταύτας κλεπτομανίας εύνοούσιν έγκεφαλικαί τινες ιδιοσυγκρασιαί.

Μετά τα ως άνω ρηθέντα φρονούμεν ότι ή περιπτωσις αυτή, ήν έλάβομεν την τιμήν να άνακοινώσωμεν ήμιν, άποτελει μιαν έπι πλέον συμβολήν και δή την πρώτην έν Έλλάδι εις τό άκανθώδες και μεγάλου κοινωνικού ένδιαφέροντος ζήτημα τούτο.

(Έκ της Νευρολογικής και Ψυχιατρικής Έπιθεωρήσεως)

Η ΚΑΤΑΡΑΤΗ

Κατάρατη διαβαίνει
την έρμη λαγκαδιά·
ς τό διάβα της μαδοῦνε
τά φύλλα άπ' τά κλαδιά.

Κάποιο όνομα 'ς τά χείλη
με σύγκρου κρατεί,
και σέρνει τά μαλλιά της
και φεύγει τρομαχτή.

Μά άνάπανσι δέν βρρίσκει
ς τό στήθος τό γυμνό.
τόν βράχο άνεβαίνει
και πέφτει άπ' τόν κρημό.

Έν Σμύρνη
Στυλιανός Γ. Σπεράντζας.

ΣΗΓΡΙΑΩΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΠΑΙΤΙΣ

«Αν αύριον ή συμφορά τόν βίον μου μαστίση και ουδέν στήθος δι' έμέ υπ' στοργής θα πάλλη, ποιος εδ φλέγον δάκρυ μου εύσπλάγχνως θα άπογγίση, ποία φωνή παρήγορος πησίον μου θα ψάλλη;» (Εύγ. Ζαλοκώστα).

I

Είς όλιγόγραμμον διάφορον της έφημερίδος «Ιωάννινα» άνέγνωσ πρό μηνός, άν δέν άπατώμαι, ότι έντός τού παρξ τας Φεβριάτας διαρρομέ-

νου χειμάρρου επνίγη εππίτι, ομαζομένη 'Ελένη, τῆς ὁποίας τὸ πῦμα, ἐν καταστάσει νεκρικῆς ἀκαμψίας, εὐρέθη παρὰ τὴν θέσιν «Μογγίλιαν». Καὶ κατωτέρω ἡ ἐφημερίς ἔγραφεν ἐπὶ λέξει: «Ἡ πτωχὴ αὕτη γυνή, λέγεται ὅτι ἦτο πρὸ πολλοῦ τρελλή.»

Εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, αἱ ὁποῖαι ἀνεγράφον συντόμως τὸ οἰκτρὸν τέρμα τῆς δυστυχούς περιελαίετο ἄλυσις μακρὰ ταλαιπωριῶν καὶ θλίψεων βίος περιπετειώδης, διήκων ἀπὸ τῆς βρεφικῆς κοιτίδος μέχρι τοῦ τέλους, πλὴν ἐλαχίστων στιγμῶν εὐτυχίας, αἱ ὁποῖαι παρελήθον ἀνεπιστρεπτί. Παρῆλθον ὡς παρέρχονται τὰ πλεῖστα τῶν ὀνείρων τοῦ βίου μας, ἅτινα, ἀπροσπλάστα πρὸς τὴν πραγματικότητα ἐσφεί διατελοῦντα, ἀφίστανται εἰς τὸ χάος τοῦ παρελθόντος, ὡς ἐκπρωτοὶ πόθοι ἀφήνοντες ἀναμνήσεις γλυκυπίκρους.

Τὸν καλύπτοντα τὸν βίον τῆς ἐπαίτιδος πέπλον θ' ἀνεγείρω πρὸ τῶν ἀναγκαστῶν μου καὶ εἰς τὸν πόνον τῆς ἀγνώστου ἀτυχούς ὑπέρξεως θά ἐπισύρω τὴν συμπάθειαν ἂν μὴ τὰ δάκρυα αὐτῶν.

Τὴν ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι τὴν δυστυχῆ καίτοι τρία ὀλόκληρα ἔτη διέρρευσαν, ἀφ' ὅτου τελευταῖον τὴν εἶχον ἴδει, μὲ τὴν κατάρυπον καὶ πολύθυρον περιβολὴν τῆς καὶ μὲ τὴν λιγυρὰν κομμοστασίαν τῆς, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμψουν τόσαι συμφορὰ καὶ κκουχίαι. Ἀτημέλητος καστανόχρους κόμη ἐπλαίσου γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν μαρνανθεῖσαν, ἦν ἐφώτιζον δύο μαῦροι ὀφθαλμοὶ ἀλαμπεῖς καὶ εἰς τὰς κόγχας βυθισμένοι. Ἐπὶ τῶν προώρων βραθειῶν ῥυτίδων τοῦ ἀναμικτοῦ προσώπου τῆς αἱ δοκιμασίαι εἶχον ἀποθέσει ὄλην τὴν στυγνότητα. Τὸ διηνεκὲς καὶ ἀλόκοτον μειδιάματά τῆς, ὅπερ δὲν ἦτο ἀμικτον πικρίας, διέστελλεν ἐρυθρόλευκα χεῖλη, ἀφ' ὧν εἶχε χαθῆ τὸ χρῶμα ἐξάλειφθὲν ὑπὸ τῶν φλογῶν τῶν ἀλγηδόνων, ὡς ἀποβάλλουσιν αὐτὸ ἀποφυλλισθέντα πέταλα ῥόδου εἰς τὰς πνοὰς τοῦ παγεροῦ βορρᾶ. Ἡ βραγχνώδης ἀνδρική φωνὴ τῆς ἐμαρτύρει, ὅτι ὑπέστη ὡς ἀνὴρ μετὰ παραδειγματικῆς καρτερίας ὅλας τὰς δοκιμασίας τοῦ βίου, πλὴν ἡ τελευταία... τῆς ἀφῆρεσε καὶ τὸ λογικόν... Εἶχε καρδίαν γυναικίαν... Ἦτο μήτηρ ἢ ταλαίπωρος... καὶ ὄρφανή...

Εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐρρυτιδωμένου

προσώπου, εἰς τὰς λιποσάρκους χεῖρας καὶ τοὺς ῥυπαροὺς πόδας τῆς καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ ἀποσκελετωθέντος σώματος διεσφύζοντο διὰ μέσου τῶσων κκουχιῶν ἴχνη τινὰ εὐγραμμίας καὶ κκλονῆς ἂν μὴ ἐκτάκτου καὶ αἰθερίας ὄχι ὁμῶς καὶ πολὺ συνήθους.

Περιήρχετο τὰς Φιλιάτας καὶ τὰ περίξ χωρὶα ἐπαιτούσα τὸν ἄρτον ἢ παντέρημος 'Ελένη καὶ ἐπλήρου τὸν δερμάτινον σάκκον τῆς μὲ τεμάχια ἄρτου καὶ ἄλευρον μετὰ φαγητῶν ἀναμιζ καὶ διὰ τοῦ κικεῶνος τούτου ἐτρέφετο ἡ ἀπερριμμένη καὶ παράφρων ὑπαρξίς.

Πολλάκις διενεκτέρευσε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Ὁσάκις ἡ γνωστὴ φυσιογνωμία τῆς ἐπρόβαλλεν εἰς τὴν θύραν ὅλη ἡ οἰκία ἀντήχει ἀπὸ τὰς φωνάς.

— Ἡ 'Ελένη ἢ τρελλή! ἢ 'Ελένη ἢ τρελλή!

Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τὴν περιεκυκλοῦμεν χοροπηδῶντες, περίξ τῆς καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ δαπέδου κτύπημα τῆς ὀζώδους βακτηρίας τὴν ὁποῖαν εἶχε συνοδὸν ἀπαραίτητον, διεσκοπιζόμεθα φωνάζοντες.

— Ἄ!... εἶναι τρελλή ἢ μπορεῖ νὰ μᾶς σκοτώσῃ!... Δρόμο!... Τρυπώστε!...

Ὁ δὲ μικρότερός μας προσέθετε μετ' ἀφελείας.

— Ἐρχεται 'ς τὸ σπίτι μας καὶ μᾶς σκοτώνει... αἱ;

Εἰς τὴν φυγὴν μας ἐγάλα σαρδῶνιον, ὁ ὁποῖος συνεπλήρου τὸ πανδαμιόνιον τῶν φωνῶν μας, μέχρι οὗ ἡ παρουσία τῆς μητρὸς ἢ ἄλλου τινὸς προσώπου σεβαστοῦ ἔθετεν ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐκάθητο εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤπλωνε τοὺς γυμνοὺς πόδας τῆς πρὸ τὴν ἐστίαν, ἦν συνεχῶς συνεδύλιζε διὰ νὰ θερμανθῆ, καὶ ἐκοιμᾶτο ἀκολούθως ἀφήνουσα ῥόγγον ἄγριον, ὁ ὁποῖος φθάνων εἰς τὰ ὦτά μας, μᾶς ἐκράτει ἀύπνους ἐπὶ ὥρας.

— Ἄν νὰ ἤρχετο νὰ μᾶς πνίξῃ!... Ἦρρερ!...

Μόλις ἔλεγε ταῦτα ὁ δειλότερος ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὅλοι ἐκρύπομεν τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν, ἐν ᾧ ἡ παιδικὴ μας καρδία ἐπαλλεν ἰσχυρῶς ἐκ τοῦ φόβου. Γλυκεῖαι παιδικαὶ ἀναμνήσεις!

II

Παρῆλθον τὰ ἔτη τῆς ἀφρόντιδος παιδικῆς ἡλικίας, ἡ ἄτεγκτος βιοπάλη μὲ ἔρριψε μακρὰν τῆς

φιλότατης γενεθλίου γῆς καὶ ὁσάκις μετὰ μικρὰν ἢ μακρὰν ἀπουσίαν ἐπέστρεφον εἰς αὐτὴν ἐπανέβλεπον τὴν τρελλὴν 'Ελένην, ἡ ὁποία πολλάκις μὲ τὸν ἀπαίσιον ῥογγαλισμὸν τῆς ἐτάραξε τὸν παιδικόν μου ὕπνον, τὸν πλήρη χρυσῶν ὀνείρων καὶ ἡσθανόμην πρὸς τὴν ρικνὴν καὶ ρικνέδυτον παροδίτιν τῆς οἰκίας μου ἀνεξήγητον τῶρα συμπάθειαν ἀφ' ὅτου μάλιστα ἔμαθον τὸν βίον τῆς, ὅσον τότε φόβον.

Πολλοὶ ἐγνώριζον τὸν βίον τῆς δυστυχούς, ἦν βλέποντες περιφερομένην καὶ ἐπαιτούσαν ἐπιθυροῦσαν: ὁ θάνατος τὴν ἔκαμε τρελλήν...

Ἐκ τούτων κατάρθωσα νὰ μάθω τὸν βίον τῆς λεπτομερῶς, τὸν ὁποῖον καὶ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ.

Εἰς δίωρον ἀπὸ τῶν Φιλιατῶν ἀπόστασιν, παρὰ τὴν ὁδὸν Ἰωαννίνων-Φιλιατῶν κρύπτεται ἐντός πυκνοδένδρου βουνοῦ τὸ μικρὸν χωριὸν Κοκκινολιθάρη ὅπερ ἠτύχει ἄλλοτε ἀριθμοῦν πολλοὺς κατοίκους εὐποροῦντας. Σφύζεται δὲ μέχρι σήμερον παράδοσις μαρτυροῦσα τὸ εὐτυχὲς παρελθόν του, καθ' ἣν εἶπε τὸντικρον χωρὶο Ἐξέχωρο, ἀκούονταν τήσμητικὰ τῶν νυφάδων, ποῦ χόρευαν τὴν Πασχαλιᾶ. Διὰ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων βούλιαξε τὸ χωριὸν καὶ μονάχα τὸ παρακλήσι τ' Ἄϊ Μηνᾶ, ποῦ ἦτανε χτισμένον 'ς ἕνα χτένι κατρακύλισε μαζῆ μὲ τὸ χτένι καὶ ἔμεινε μεγάλη ἡ χάρις του 'ς τὸν τόπον, ποῦ εἶναι σήμερον.

Ἐγείρεται σήμερον τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου ἐπὶ κορυφῆς πελωρὸκυλίου ὁστικισ στενοῦται περὶ τὴν κορυφὴν ἐν σχήματι πυραμίδος ἐπ' αὐτοῦ προβάλλει μὲ ἱερὰν ἐπιβλητικότητα ὁ χαμηλὸς ναῖσκος μὲ τὸ ὀλίγον ὑψηλότερον αὐτοῦ κωδωνοστάσιον. Κλίμαξ μὲ πολλὰ βαθμίδας λιθίνας, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἐγείρονται περιφράγματα, ἵνα μὴ οἱ προσκνηται κἄταλαμβανόμενοι ὑπὸ σκοτοδινίης καὶ ἰλίγγου ῥίπτωνται ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βράχου, φέρει πρὸς τὴν κορυφὴν. Κύπτων εἰσέρχεται τις διὰ τῆς μᾶς καὶ μόνης θύρας εἰς τὸν ναόν, ἐν τῷ ὀπίω τὸ ἐπικρατοῦν σκότος προσδίδει κατὰ τι τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀμυδρὸν δὲ φῶς τῶν κανδηλῶν αἰωρεῖται δίκην πυγολαμπίδων τρεμοσβύνον, ἀδυνατοῦν νὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ σκότους. Ἐύλιος τέμπλος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἰλαρότης τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἐπιβάλλει ἀληθῆ κατάνυξιν, χωρίζει τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ναοῦ, περίξ

τοῦ ὁποῖου ὀλίγα στασίδια προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἀγιογραφίαι ὑψηλότερον τούτων ἐκτυλίσσονται ἄτεγκτοι καὶ φέρουσαι ἐν πολλοῖς τὰ ἴχνη τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Τὸν μικρὸν ἔξω περιβόλον κκταλαμβάνουσι τρία κελλῖα σκοτεινά, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν φέρει σιδηρὰς ἀλύσεις διαπερωμένους δι' ὀπῶν τοίχου, δι' ὧν δένονται οἱ ἀτυχεῖς φρενοβλαβεῖς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λόφου ὑψοῦται τὸ κωδωνοστάσιον.

Τρίακοντα δὲ οἰκίαι μικραὶ καὶ χαμηλαί, σκεπασμέναι μὲ πλάκας, λευκαῖουσι κάτω τοῦ ναοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ Κοκκινολιθάρη.

Εἰς μίαν τῶν οἰκιῶν τούτων εἶδε ἡ ἡρώνη τὸ φῶς μου. Γεννήτορές τῆς ἦσαν ὁ Μάρκος Γιάτσης καὶ ἡ Στκμάτω τοῦ Δήμου Σιώζου. Διηγούντο ὅτι ὁ μὲν πατήρ τῆς ἀπέθανεν μὴνάς τινος πρὶν ἢ ἡ 'Ελένη ἴδῃ τὸ φῶς, ἡ δὲ μήτηρ τῆς μετὰ τὸν τοκετόν. Αἱ κακαὶ γλώται ἀπέδιδον τὸν θάνατον τῶν γεννητόρων τῆς 'Ελένης εἰς τὴν ὄργην τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, διότι ὁ πατήρ τῆς ὡς ἐπίτροπος τῆς μονῆς κατεχράτο τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς.

Εἰς τὰ πράγματα ταῦτα δὲν θέλω νὰ ἐνδιατριψῶ. Ἡ 'Ελένη εὐρέθη ἐν τῷ κόσμῳ βρέφος ὄρφανόν, ἀπερριμμένον, ὅπερ υἱοθετεῖ ἡ ἄτεγκτος θεῖα Βασίλω, μεσήλιξ καὶ δύστροπος γυνή. Μητρικὴ ἀγκάλη δὲν ἐθέριε τὸ στήθος τῆς εὐθύρπου ὑπέρξεως, μητρὸς φίλημα ἀρρήτως γλυκὺ δὲν ἔψυσε τὰς ἀπαλὰς παρειὰς τῆς, χεῖρες φιλόστοργοι δὲν ἐθώπευσαν τὴν καστανόχρου κόμην τῆς, εἰς τὰ ἀγγελικὰ μειδιάματά τῆς δὲν ἐσκίρτησε καρδία πάλλουσα δι' αὐτήν.

«Ἄν αἴριον ἡ συγχρὰ τὸν βίον μου μαστίση, καὶ οὐδὲν στήθος δι' ἐμὲ ὑπὸ στοργῆς θὰ πάλῃ, ποῖος τὸ φλέγον δίκρυ μου εὐσπλάγχυνος θὰ σπγγίση, ποῖα φωνὴ παρήγορος πλησίον μου θὰ ψάλλῃ;»

Κατὰ τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐστερήθη πάσης οἰκογενειακῆς χαρᾶς καὶ ἐδοκίμασεν ὅλας τὰς σκληρότητας τῆς ιδιοτρόπου θεῖας τῆς καὶ διὰ τὰς ἀθωότερας ἀκόμη παιδικῆς ζωηρότητας δεκατετράετις δὲ μετέφερε δις τῆς ἐβδομάδος τρίακοντα ὀκτάδας εἰδους τινὸς ζύλων-χρυσόζύλων κκλουμένων ἐκεί-εἰς Φιλιάτας, τὰ ὁποῖα κατὰ μεγάλαν ποσότητα ἀπεστέλλοντο εἰς Τεργεστὸν πρὸς παρασκευὴν βαφικῆς οὐσίας, κατὰ τὰς λοιπὰς δ' ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὠδήγει τὰς αἰγὰς τῆς θεῖας τῆς, πρὶν ἢ ἡ ἡὼς σκορπίση δράγ-

ματα πορφυροχρύσων ακτίνων εις τας κορυφάς των βουνών, εις τὸ δάσος τοῦ Κοκκινολιθαριῶ καὶ ἐπίστρεφεν εἰς τὸ χωρίον περὶ τὴν ἑσπερινὴν ἀμφιλόκην.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙ ΤΩ: ΘΑΝΑΤΩ:
ΤΗΣ ΔΕΚΑΒΕΛΕΤΟΥΣ
ΠΙΠΙΤΣΑΣ Ν. ΙΣΜΥΡΛΗ
ιατροῦ

Ὁ! δὲν ὑπάρχει συμφορὰ σὲν κόσμῳ περὶ μεγάλη παιδί νὰ ἀνατρέφοντε μονάκριβο γονεῖς, καὶ ἔξαφρα νὰ εὐρεθῆ εὐκαιρὴ ἢ ἀγκάλη! σὲ τέτοιο πόνο ἀδάκρυτος δὲν ἔμεινε κανεὶς!

Τραντάφυλλο περήφατο σὲ κῆπο ζηλεμένο ἐσκόρπιζε τὴν μυρωδιά, τὴν τζόστη καὶ τὴν χάρι· ἀνεμοιάλη φύσησε γιὰτ' ἦτατε γραμμένο τραντάφυλλο καὶ μυρωδιά καὶ τζόστη τὰ τὰ πάρη!

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ πουλιά εἰς τὰ κλαδιά λαλοῦσαν θαρεῖς καὶ αὐτὰ μαζῇ μὲ μᾶς δεῖ μοιρολογοῦσαν· ὁ ἥλιος ἐχρῖσωσε τὸν κόσμῳ ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ καὶ ἀντὶ τὰ ἔβη τραντάφυλλο θρίσκει στὴ μάνα δάκρυ!

Καί κεῖται τὸ τραντάφυλλο στὰ χρώματα γυμμένο, χωρὶς διαμάντια τῆς ὀροῦσας τὰ φύλλα του βρεγμένα· ραίτω καὶ ἐγὼ μὲ λούλουδα λούλουδο μαρμένο, καὶ κλαίω τὴν τραντάφυλλὰ πῶ τῶχε μόνον ἔνα!

I. Ἀποστολάκης
ιατρός

Ἐν Κυδωνίαις

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 12—13)

Ἐν τῇ χρήσει τῶν τόνων ἢ Αἰολικῆ τῆς Λέσβου διακρίνεται πασῶν τῶν ἄλλων διὰ τὸν νόμον τοῦ βραχυτονισμοῦ, διότι αὕτη, ὅπως καὶ ἡ λατινικὴ, μετὰ τῆς ὁποίας ἔχει προσέτι ἄλλα σημεῖα συναρθείας, οὐδέποτε ἐπὶ τῆς τελευταίας σλλαβῆς τῆς λέξεως ἐπιτρέπει τὴν ἐπίπτωσιν τοῦ τόνου.

Ἄλλ' αἰ ἄλλαι Αἰολικαὶ διάλεκτοι τῆς χερσονήσου ἀκολουθοῦσι γενικῶς ἐν τῷ τονισμῷ τοὺς κοινούς κανόνας. Ἰδιαίτερα τῆς Ἀσιατικῆς Αἰο-

λικῆς διαλέκτου εἶνε προσέτι ἡ ψίλωσις, ἡ μετρίσις τούτεστι τοῦ δασέος πνεύματος, ἦν εὐρίσκωμεν καὶ ἐν ταῖς Ἰωνικαῖς προσέτι διαλέκτοις.

Ὡς ἐν τῇ χρήσει τῶν φωνηέντων, οὕτω καὶ ἐν τῇ τῶν συμφώνων μόνι οἱ Ἀττικοὶ ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὴν ἀκριβῆ μέσην ὁδὸν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἰσορροπίαν. Οἱ Αἰολεῖς τούναντίον δεικνύουσι μείζονά τινα προτίμησιν διὰ τοὺς συριστικούς ἤχους, καὶ οἱ Δωριεῖς διὰ τοὺς τραχεῖς λαρυγγικούς (π. χ. ἔχουσι τὸ ξ εἰς τοὺς μέλλοντας τῶν ῥημάτων εἰς ζω καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη, ἐνθα ὁ ἐτυμολογικὸς λόγος δὲν ἀπαιτεῖ τοῦτο.) Ὁ ἤχος ὁ ἀπολεσθεὶς λίαν ταχέως ἐκ τῶν Ἰώνων διετηρήθη ἐπὶ μακρότερον ὑπὸ τῶν Αἰολέων, οὕτως ὥστε τὸ γράμμα, δ-περ διακρίνει αὐτόν, ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διγὰμμα αἰολικόν. Οὗτοι ἔδειξαν τούναντίον ἀποστροφὴν πρὸς τὸν μικτὸν ἤχον ζ' καὶ μετέβαλον τὰ ἀρχαῖα δασέα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως, συγχέοντες αὐτὰ ἐν μονοειδεῖ ἤχῳ φ, πλησιάζοντες δὲ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς λατινικῆς προφορᾶς (πρβλ. φηρ. λατ. fera = θήρ.) Αἱ Αἰολικαὶ διάλεκτοι προσέτι δὲ καὶ αἱ Δωρικαὶ διετήρησαν κάλλιον ἢ αἱ Ἰωνικαὶ πολλὰς ἀρχαίας ῥηματικὰς μορφάς.

Οὕτω τὸ Αἰολικὸν ἀπαρέμπατον διατηρεῖ τὴν ἀρχαίαν κατάληξιν μιν καὶ τὰ συνηρημένα ῥήματα οὐχὶ σπανίως καταλήγουσιν ἐν τῷ πρώτῳ ἐνικῷ προσώπῳ εἰς μι. (π. χ. φίλημι ἀντὶ τοῦ φιλέω, κάλημι ἀντὶ τοῦ καλέω, γέλαμι ἀντὶ τοῦ γελάω κτλ.) Ἐν τῇ Δωρικῇ τούναντίον διεσώθη ἡ ἀρχαία κατάληξις μεσ τοῦ πρώτου πληθυντικοῦ προσώπου (π. χ. φέρομεσ ἀντὶ τοῦ φέρομεν, πρβλ. σανσ. bharamas, λατ. ferimus) καὶ τὸ 2 ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς φωνήεντος διετηρήθη ἀνεπαφρον ἐν ᾧ ἐξέπεσεν εἰς σ ἐν ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις (τι ἀντὶ τοῦ σέ, πρβλ. λατ. tu φθεσι ἀντὶ τοῦ φησι, λέγοντι ἀντὶ τοῦ λέγουσι, πρβλ. λατ. legunt κ.λ.π.)

Τὸ σ τῆς ὀνομαστικῆς τῶν ἀρσενικῶν θεμά-

των εἰς α ἀπώλετο ἐν τῇ Αἰολικῇ, ἦτις καὶ ἐν τούτῳ ἁμοιάζει τῇ λατινικῇ, (π. χ. ποιήτα ἀντὶ τοῦ ποιητής, πρβλ. λατ. poeta.)

Καὶ ἐν τῇ χρήσει προσέτι μορφῶν τινῶν ἢ κατηγοριῶν λέξεων πολὺ διάφοροι ὑπῆρξαν ἀλλήλων αἱ Ἑλληνίδες διάλεκτοι.

Οὕτω π. χ. ὁ δυϊκὸς δὲν ὑπῆρξέ ποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ ἔλειπον παρὰ ταῦτοις τὰ πατρωνυμικὰ ὀνόματα εἰς ἰδης καὶ ἰων' ἄτινα εἶνε τόσοσιν συχνὰ εἰς τὰς λοιπὰς διαλέκτους, αἵτινες, ἀντ' αὐτῶν μετεχειρίζοντο ἐπιθετικὰς μορφάς (π. χ. Κρόνιος ἀντὶ τοῦ Κρονίδης, Τελαμώνιος, Ποιάντιος κ. τ. λ.) καὶ δι, ἐπιθέτων, προσέτι δὲ καὶ οὐσιαστικῶν ὀνομαζον τοὺς μῆνας (π. χ. Ἐρμαιοσ, Θεοξένιος, Ἰώνιος, πρβλ. τούναντίον τὰ Ἰωνικὰ Ἐκατομβαιῶν, Ποσειδεῶν, κ. τ. λ.)

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ὅτε ὁ Ἀλέξιος μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶρε τὴν μητέρα του εἰς τὴν συνῆθη αὐτῆς θέσιν. Ἦν κόμη αὐτῆς ἦτο ἀτημελής, ἐφόρει ἄσχημον παλαιῶ πλέον συρμού ἐνδυμασίαν, ὡς εἰ δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ φροντίζη διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἦτο τεταραγμένη καὶ εἰπέρποτε ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς ἦτο συμπαθῆς καὶ ὠχρά. Τὰ τέκνα τῆς, τὴν m-elle, τὸν Νικόλαον Ἀνδρέεβιτς τοῦ παρετήρει μὲ περίλυπον βλέμμα, τὸ δὲ μενίδημα αὐτῆς διὰ τοῦ ὁποίου ἀπῆντε εἰς τοῦ ψευθισμοῦ τῆς τοῦ μικροῦ Βασιλείου ἦτο εἰς πλέον λυπηρόν. Τί ἄρα γε ἐσκέπτετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγέλατο τοιοῦτοτρόπως; Καὶ ἰδοὺ ὅτε ἀκόμη ὀλη τὴ οἰκογένεια ἔπινε τὸ τέϊον, ἐπέστρεφον ἐκεῖνοι εἰς δύο ἡ Κλεοπάτρα ἔρριψε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτια αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος καθίσματος καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἐν πιστήριον γάλακτος ἢ καφέ, καὶ τι τέλος πάντων, πεινῶ τόσοσιν πολὺ!

Ἄλλὰ δὲν θὰ διατρίψωμεν ἐπὶ μακρότερον, ὥστε νὰ σημειώσωμεν πάσας τὰς διαφοράς, αἵτινες διέκρινον, εἴτε ἐν τῇ προφορᾷ εἴτε ἐν ταῖς γραμματικαῖς μορφαῖς, τῇ χρήσει καὶ τῇ σημασίᾳ τῶν λέξεων, τὰς πολλὰς ἑλληνικὰς διαλέκτους. Θὰ διέλθωμεν τούναντίον βλέποντες, πῶς αὐταὶ ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὰς γραφὰς καὶ εἰς τὰ φιλολογικὰ ἔργα.

Ἡ γραμματολογία ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἱστορίας γλώσσης τινός. Καὶ μέχρις ὅτου μὲν αὕτη ἁμιλεῖται μόνον, ἢ ἐπιρροή, ἦν ἐπ' αὐτῆς ἐξασκεῖ ἐν μόνον πρόσωπον, δὲν δύναται νὰ εἶναι εἰ μὴ πολὺ μικρὰ καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος.

Ἄλλ' ὅταν ἀρχηται ἡ φιλολογικὴ παράδοσις εἴτε παραδιδόμενη προφορικῶς, ὡς δύναται, νὰ συμβῆ ἐν τῇ ποιήσει, εἴτε γραπτῶς, ὅπως

Καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ. Ἀληθῶς ἦτο ὠραία φροῦσα στενὸν περικόριον ἰππασίας μετὰ τῶν πιπτόντων ἀτάκτως πλοκάμων τῆς καὶ τῶν σπινθηροδόλουντων αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐνόει τὴν ὠριότητα αὐτῆς καὶ ἐπεθύμει εἰ δυνατόν ν' ἀποκρύβῃ αὐτὴν τοῦ βλέματός τῆς μητρός του, ἵνα μὴ τὴν βλέπῃ καὶ πονῆ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι φαίνεται ὅτι δὲν ἔδειον προσοχὴν καὶ δὲν ἐσκέπτοντο περὶ τῆς μητρός του, ἠδυνάτο τις μάλιστὰ νὰ υποθέσῃ ὅτι ἠδυναριστοῦντο τυραννοῦντες αὐτὴν.

VIII

Οἱ κάτοικοι τῆς Βλαδίητισσε συνηθροίσθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τὸ γεῦμα. Ἦτο αὐγούστος μῆν, ὅτε ἀπὸ μῆσ καὶ ἡμισίας ἦτο ἔδωμάδος ἐπεκράτει ἀσυνήθης καύσων καὶ σχεδὸν ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας, καθήμενον εἰς τὴν θέσιν του, ἐθεώρει καθήκον νὰ κάμη παρατήρησιν τινα περὶ τῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας.

Ἦν m-elle Clothilde εἶπε, ὅτι εἰς τὴν Ἑλβετίαν δὲν κάμνει τόσοσιν θερμότητα καὶ ὅτι ἐδῶ ἔναικεν αὐτῆς θὰ πάθῃ ἀσφυξίαν. Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς, ἂν καὶ συνεφώνησεν ὅτι ἡ ἡμέρα ἀληθῶς ἦτο κυστική, ἔλεγεν ὅμως ὅτι ἠγάπα ἐνὰ κάμην πολλὴν ζέστην καὶ ὅτι ἐκ τῆς θερμότητος δὲν πασχί· ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῖσσα εἶπεν ὅτι ὀλοτελῶς δὲν θὰ δυνθῆ νὰ ὑπερέβῃ τὴν θερμότητα καὶ ἀπερηθήθη νὰ φάγῃ, αἰετὶς εἰαν ὑπαρχῇ κανὲν ὀροιστικόν, προσέθηκεν.

— Δροιστικόν I—ἀνέκραξεν ὁ Βλαδίμιρος Ἀλεξέεβιτς, —ἀφήσατε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Ἦ ἀξιώσιμος οἰκοδοτησινάμας, —καὶ ἔριψε κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀλεξίου, πλῆρες εἰρωνείας βλέμμα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδραν Νικόλαεβναν, —δὲν ξοῦρει νὰ σκεφθῆ τοιαῦτα λεπτημερεῖς. Ἀφ' οὗ ἄπαξ καθωρίσθη ἡ ἀγγοροσαλίτα, ἄς εἶναι καὶ 30 βιβλ.

πάντοτε συμβαίνει ἐν τῷ πεζῷ, τότε τὸ ἐντε-
λῶς προσωπικὸν καὶ ἀρχικὸν σχῆμα, ὅπερ ὁ
συγγραφεὺς δίδει εἰς τὰς λέξεις, εἰς τὰς φράσεις
καὶ εἰς τὸ ὕφος αὐτοῦ, δύναται νὰ γίνῃ αἰσθη-
τὸν ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέ-
ρων αὐτοῦ καὶ οὕτω καὶ τὸ ἄτομον προσέτι δύ-
νεται νὰ συντελέσῃ ἰσχυρῶς εἰς τὴν ἐκτύλιξιν
καὶ διεύθυνσιν τῆς γλώσσης.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Placido Bianco

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Τῆς μεγάλης καρδίας εἶναι μεγάλη καὶ ἡ ἀποκαρῶσις·

Συχνότερον ἐνθυμεῖται τις τοὺς ἐχθρούς του ἢ τοὺς φί-
λους του.

Ἡ πολὺπλοκος σκέψις ἐνίοτε οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὴν τέχνην
τοῦ ἀποφεύγειν τὴν εὐτυχίαν

Ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ πτωχοῦ εἶναι τὸ νὰ μὴ φθῶνῃ τὸν
πλούσιον.

μὴν θερμότης δὲν θὰ μᾶς προσφέρωσι *μπαρόνιαν* (*) ἢ
okrochka (**), ἀλλὰ θὰ μᾶς φέρωσι σαλάταν μετὰ νε-
φρών. . . Ἄ! δὲν τὸ ἐμάντευτα καλλίτερον· βλέπετε, μᾶς
φιλοξενούσι διὰ τῶν πατροπαραδότων τῆς Βλαδιήτσουε πολ-
τῶν, —δοξάσατε τὸν Θεόν!

Ἔλεγε ταῦτα μετὰ πολλῆς ἀστεϊότητος καὶ τῆς συνή-
θους αὐτοῦ εἰρωνείας, ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος παρετήρησεν ὅτι ὁ
πατρικὸς οὗτος ἀστεϊσμός, πρόξενε λύπην εἰς τὴν μητέρα
του, ὁ δὲ πατὴρ του, ἐπίτηδες ἡμέρας τινὰς ἀπετείνετο
πρὸς αὐτὴν μετ' εἰρωνείας καὶ ἀποστρόφης.

Ὁ Ἀλέξιος κρυφίως ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν
μητέρα του, ἦτοι, ἐκάθητο πλησίον του. Ἐκείνη ἤρθη εἰς
τισσοῦτον, ὥστε καὶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐφαίνοντο
ἐρυθραί, καὶ κατὰ τὴν συνήθη αὐτῆς ἀδυναμίαν ἤρχισε
νὰ δικαιολογῆται, λέγουσα ὅτι διὰ τὴν μπουτθήμαν δὲν εἶ-
χεν ἰχθῦς καὶ τὴν *okrochka* δὲν τὴν ἤγάπα ἡ Κλεοπάτρα.

— Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν *okrochka*! Ἔλεος, ἀγαπη-
τή μου! εἰς τοιοῦτον καύσωνα δὲν εἶμαι εἰς θέσιν τίποτε
ἄλλο νὰ φάγω, ἐκτὸς τῆς *okrochka*!

Ὁ Ἀλέξιος ἐσκέφθη ὅτι ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῖβνα δὲν
ἐπρεπε νὰ εἶπῃ τοῦτο, διότι αἱ λέξεις της εἰργάζοντο τὸν
πατέρα του περισσότερο· ἐκεῖνος ἔχαιρε πάντοτε, κατὰ
τ' ἂν Ἀλέξιον, ὅτε εὕρισκεν ὑποβόητους εἰς τοὺς κατὰ τῆς
σζύγου του ἐπιθάσεις.

— Καλά· ἀρεῖ, ἀρεῖ! Πάντες γνώσκουσιν ὅτι ἡ
Ἀλεξίνδρα Νικολάεβνα ἀγαπᾷ νὰ δικαιολογῆται· δὲν ἐπε-
θύμει νὰ μᾶς προσφέρῃ *okrochka* καὶ δι' αὐτὸ βεβαίως
πρέπει νὰ εὐσεβῆ καμμία δικαιολογία, τί ἄλλο ἀκόμη! Ἄς

(*) Ζωολογία δροισιτικῆς κατασκευαζόμενος ἐκ κρέατος (πρὸς τὸ
ὕψος), λαχανικῶν καὶ ἰχθύων.

(**) Ἐμβάσμα ἐκ κρέατος ἢ ἰχθύος δὲ κρέατος καὶ χόρτων
πίσης δροισιτικόν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Δραματικὸς Θίασος Δ. Βερώνη

Κατήχεται τῆς θεατρικῆς αὐτοῦ περιόδου δι' ἐπιτυχε-
στάτων παραστάσεων ἐγκαθηρυνθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ «Ὀ-
μονίας» ὁ γνωστότατος ἐνταῦθα καὶ ἀπανταχοῦ λίαν
εἰρημικῶς ἠθροισὶς κ. Δ. Βερώνης ἐπὶ κεφαλῆς ἀρίστα
κατηρτισμένου θιάσου. Ἐπιφυλασσόμεθα ν' ἀπερωσωμεν
αὐτοῖς πολλῶν πλείονας γραμμάς, ἅμα ὡς ἀρχίσωμεν
παρακολουθοῦντες, τὸ ἔργον τοῦ ὁμογενοῦς θιάσου, ὃν δὲν
εἶδομεν ἄχρις ὥρας ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καθήκον ἡγούμενοι δ-
πως παρακολουθήσωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ δρασίαν.

ΗΪΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ἐξεδόθη τὸ 31ον τεῦχος τῆς «Πεντακθήκης» τοῦ μη-
νὸς Σεπτεμβρίου. Περιέχει ἐκτὸς ἄλλων ἐν διήγημα τοῦ
Γκόρκυ, μελέτην περὶ μαλλιαρῶν, κρίσεις περὶ τῶν καλ-
λιτεχνικῶν ἔργων τῆς Διεθνοῦς ἐκθέσεως, εἰκόνας δὲ ὠραι-
τάτας, ἔργα διασήμεων καλλιτεχνῶν.

Τύπος Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ· Σὰν ἀριθ. 3

εὐχαριστηθῶμεν διὰ τοῦ φιλοῦ ἀνευ πολλῶν ἀντιληγῶν. —
Καὶ ἤρχισε νὰ τρῶγῃ τὸν ζωμόν.

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀδικοὶ ἐκφράσεις, τὴν σκληρότητα
τῶν ὁσίων ὁ Ἀλέξιος μετὰ πολλῆς λύπης ἠσθάνετο. Ἐ-
θλεπεν ὅτι ἡ ἐρυθρότης τῆς μητρὸς του μετεβάλλετο εἰς ὠ-
χρότητα, μόνον αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἔμειναν ἐ-
ρυθραὶ καὶ ἐφαίνετο ὅτι κατέβαλλε πολλὰς προσπάθειάς ἵνα
συγκρατήσῃ τὰ δακρυά της, ὅτε ἡ Κλεοπάτρα Βασιλεῖβνα
παντελῶς ἤτυχος ἔσθαι τὸ ριπίδιόν της καὶ εἰρωνεύετο πλέον
μετὰ τῆς m-elle Glothilde καὶ τῆς μικρᾶς Ἐλισάβετ.
Εἰς τὸ βάθος τῆς καιομένης καρδίας τοῦ παιδίου ἐξηγεί-
ρατο θιελλὰ. ἠσθάνετο ὅτι ἤρχετο εἰς τὸν λάρυγγά του
καὶ τὸν κατέπιπεν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σκρῶς ἐνεθυμῆτο τοὺς
λόγους τῆς Κλεοπάτρας, —τὶ ἀπεστρέφετο τὴν *okrochka*,
—καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ λησμο-
νήσῃ τὴν συνομιλίαν ἐκείνην. Μὴ γνωρίζων δὲ πῶς,
μὴ σκεπτόμενος, τὶ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεώς του καὶ πα-
ρατηρῶν τὴν Κλεοπάτραν Βασιλεῖβναν διὰ τοῦ παιδικοῦ,
ἀγρίου καὶ ἀσπλάχνου αὐτοῦ βλέμματος, ἀνεφώνησεν:

— Τὸ ἐνθυμῶμαι πολὺ καλᾶ, ἦτο πρὸ τῆς ἀφίξεώς σου
πατρός μου, εἶπατε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ὑποφέρητε. . .

Κατ' ἀρχὰς οὐδαὶς μάλιστα ἠνόησε περὶ τίνος ὠμίλει ὁ
Ἀλέξιος. Ἡ Κλεοπάτρα ἠτύχως ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ
ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον.

— Εἰς ἐμὲ ἀποτεινέσαι, ἀκριβὸς μου; — ἠρώτησεν.

— Μάλιστα, —καθαρῶς προσέφωρον τὰς λέξεις καὶ διὰ τρε-
μύσεως φωνῆς ἀπίντησεν ὁ παῖς: —εἶπατε ὅτι δὲν ἀγα-
πᾶτε τὴν *okrochka*, καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἐνθυμῶμαι. Δὲν
πρέπει νὰ ψεύδησθε, εἶναι μέγα αἴσχος, τὸ νὰ μὴ παρα-
δέχηται τις τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.